

Arrest

nr. 342 012 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 september 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse moeder. Op 26 februari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Verzoeker dient op 9 april 2024 voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse moeder.

Op 15 oktober 2024 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2024 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voornamen: S. (...) G. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1981

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.04.2024 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn moeder F. (...) C. (...) J. (...) (RR (...)), Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, ...'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Suriname ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 12.04.2023 te Paramaribo met visa en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 13.09.2023

- attest van het Surinaamse kadaster (MI-GLIS) dd. 29.11.2023 waarin wordt verklaard dat er geen onroerend goed of beperkt zakelijk recht staat geregistreerd op naam van betrokkene.

- verklaring vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 21.06.2024 waarin men verklaart dat hij in 2023 geen zuiver inkomen (= belastbaar inkomen – de belastingvrije som) genoot: echter, dit attest sluit geen effectieve inkomsten uit. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene wel degelijk tewerkgesteld was en kon beschikken over bestaansmiddelen.

- verklaring op eer dd. 20.05.2024 vanwege een derde (T. (...) T. (...), de aangehaalde tante van betrokkene) waarin zij verklaart dat haar moeder (grootmoeder van betrokkene) sedert het vertrek van de referentiepersoon uit Suriname tot voor haar overlijden voor o.a. betrokkene heeft gezorgd, maar dat de kosten voor zijn levensonderhoud altijd werden gedragen door de referentiepersoon: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten, en er geen objectieve en verifieerbare bewijzen ter staving van de inhoud werden voorgelegd, kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat betrokkene ten tijde van zijn vertrek uit Suriname 42 jaar oud was. Zelfs indien de referentiepersoon instond voor het levensonderhoud van betrokkene toen hij nog minderjarig was, sluit dit niet uit dat hij inmiddels zelfstandig was en in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien.

- bewijzen geldstortingen vanwege referentiepersoon naar betrokkene dd. 19.01.2016, 22.02.2016, 26.03.2016, 20.04.2016, 30.05.2016, 23.06.2016, 20.07.2016, 10.08.2016, 26.09.2016, 21.10.2016, 30.11.2016, 17.12.2016, 30.01.2017, 16.02.2017, 20.03.2017, 19.04.2017, 30.05.2017, 17.06.2017, 30.07.2017, 26.08.2017, 15.09.2017, 25.10.2017, 22.11.2017, 19.12.2017, 30.03.2018, 21.04.2018, 27.05.2018, 24.08.2018, 22.09.2018, 20.01.2019, 22.02.2019 en 27.05.2019: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen bovenal onvoldoende recent, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet

afdoende dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

- bewijzen pakketverzendingen dd. 06.06.2017, 30.10.2017 en 10.09.2018 vanwege referentiepersoon aan betrokkene

- bewijzen geldstortingen vanwege een derde (C. (...) F. (...)) naar betrokkene dd. 29.01.2018, 20.02.2018, 21.06.2018, 13.07.2018, 18.10.2018, 30.11.2018, 20.12.2018, 29.03.2019 en 18.04.2019; bewijzen pakketverzendingen dd. 06.03.2018, 02.12.2018 en 20.05.2019 vanwege een derde (C. (...) F. (...)) aan betrokkene: echter, deze stortingen/pakketverzendingen zijn niet afkomstig van de referentiepersoon; deze gegevens zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches VZW Woonzorggroep Arendonk maart 2024 - mei 2024

- attesten dd. 04.07.2024 waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Dessel

- niet-gelegaliseerde Surinaamse overlijdensakten van S. (...) R. (...) I. (...) (vader van betrokkene, overleden op 25.02.2020) en B. (...) E. (...) E. (...) A. (...) (grootmoeder betrokkene, overleden op 29.12.2021)

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in Suriname voor zijn vertrek. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 22.08.2023 toonde betrokkene tegenover de Nederlandse autoriteiten aan dat hij wel degelijk economisch actief was (als administratief, technisch en dienstpersoneel bij Flora slagerij), en dat hij in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen kon beschikken. Hij kan bezwaarlijk in augustus 2023 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen in september 2023.

Er werden weliswaar geldstortingen en drie pakketverzendingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen zijn deze in eerste instantie onvoldoende recent, ook blijkt dat betrokkene onmiddellijk voorafgaand zijn vertrek uit Suriname wel degelijk beschikte over bestaansmiddelen (uit arbeid). De vaststelling dat betrokkene in de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Suriname geen financiële, dan wel materiële steun, ontving, toont redelijkerwijze aan dat hij wel degelijk in zijn persoonlijk levensonderhoud kon voorzien.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.09.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen op basis van gezinshereniging.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 20.12.2023 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was/is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van mevr. F. (...) C. (...) J. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Hij diende in functie van zijn moeder, een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Genoemd wetsartikel luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft hij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen.

Om te beginnen werden er maar liefst (!) 31 geldverzendingen voorgelegd, die betrekking hebben op de periode dat verzoeker nog in Suriname verbleef (dus voor hij het Schengengebied binnenkwam). Dit was voor de periode tussen 2016 en 2019, meer bepaald zoals ze effectief worden opgesomd door verwerende partij:

Deze geldstortingen dateren dus voor zijn aanvraag gezinshereniging.

In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van alle geldverzendingen nl. de referentiepersoon zelf. (Stuk 3)

Deze geldverzendingen worden door verwerende partij an sich niet betwist, doch somt deze op en stelt erover dat betrokkene niet op deze bedragen aangewezen zou zijn geweest om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel voor overige doeleinden, quod non!

Volgens verwerende partij zijn deze geldstortingen “onvoldoende recent”...

Met dergelijke motivering toont verwerende partij een onzorgvuldige houding aan, en een schending van het motiveringsbeginsel, daar er met geen woord gerept wordt over de (relationele) historiek in dit dossier, hetgeen nochtans van belang is om het ten laste zijn van de moeder aan te tonen.

Echter dient opgemerkt te worden dat verwerende partij géén enkel woord rept over de “recentere geldverzendigen” vanwege verzoeker. Deze dateren WEL in een tijdsspanne vlak voor zijn aanvraag gezinshereniging. Het gaat maar liefst over (!) 20 geldverzendingen op naam van referente, verstuurd tussen 2021 en 2023 en dus VLAK VOOR zijn aanvraag gezinshereniging!

Het gaat om de volgende geldverzendingen die verwerende partij NIET heeft besproken:

28.09.2021 – 27.02.2022 – 20.12.2021 – 22.04.2022 – 19.05.2022 – 20.11.2021 – 21.12.2022 – 27.11.2022 – 21.10.2022 – 29.09.2022 – 22.08.2022 – 25.10.2021 en tevens in de volgende periode van januari 2023 tot oktober 2023:

Opmerkelijk is het feit dat het aanzienlijke, gemiddelde variabele bedragen betreffen, die werden overgemaakt aan verzoeker.

Wederom werden al deze geldverzendingen overgemaakt door de referentiepersoon. (Stuk 3)

Verder klopt het inderdaad dat verzoeker in herkomstland economisch actief was. Echter was dit immers onvoldoende om slechts met deze inkomsten rond te komen. Om die reden werd hij eveneens financieel ondersteund door zijn moeder en zelfs zijn grootmoeder, die ondertussen is overleden. Daarnaast dient tevens beklemtoond te worden dat de gemiddelde inkomsten in Suriname ruimschoots lager zitten waardoor weldegelijk bewezen wordt dat verzoeker alle financiële hulp kon gebruiken. De maandelijkse kosten voor één persoon zonder huur, bedraagt op gemiddelde basis 659,70 EUR.

Verwerende partij is tevens van oordeel dat verzoeker ook in Nederland economisch actief was en dus niet op deze gelden aangewezen zou zijn geweest.

Niets is minder waar...

Verzoeker heeft slechts 5 maanden gewerkt op interim basis. Hij had dus géén vaste job...

Namelijk: Verzoeker kwam inderdaad in april 2023 het Schengengebied binnen, nl. hij kwam vooreerst aan in Nederland. In de periode hiervóór werd hij reeds financieel ondersteund door zijn moeder, de referentiepersoon, omdat hij ten laste was van haar, want onvoldoende vermogend in Suriname (zie infra).

De geldverzendingen dateren dus van vóór de eerste aanvraag gezinshereniging en van voor de komst naar België. Door de referentiepersoon werden er sedert 2016 tot de eerste aanvraag gezinshereniging in 2023 gelden overgemaakt aan verzoeker, op consequente wijze (bijna elke maand), zodat dit als een regelmatig inkomen voor verzoeker kan beschouwd worden om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Bij de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging legde verzoeker evenwel nieuwe stukken voor waaronder:

- Attest van het Surinaams kadaster (GLIS) d.d. 29.11.2023*

Dit attest toont aan dat verzoeker géén onroerende goederen bezit in Suriname. (zie verder)

Ook vervulde verzoeker zijn dossier met krachtige bewijsstukken.

Naast Marokko, kan Nederland hier wel degelijk gezien worden als herkomstland. Voor een derdelander die verklaart ten laste te zijn van de Unieburger, is het 'land van herkomst' (dit kan een lidstaat of een derde land

zijn) de staat waar hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen, i.e. Nederland. Dat heeft het Hof van Justitie bevestigd in het arrest Rahman (Conclusie advocaat-generaal BOT van 27 maart 2021 bij de zaak C-83/11, Rahman, §91; HvJ (GK) 5 september 2012, nr. C-83/11, Rahman, §31. De RvV heeft al meermaals bevestigd dat het 'land van herkomst' dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit van het derdelands familielid of de Unieburger hoeft te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt (dus in casu niet België, doch Nederland kan wel degelijk beschouwd worden als 'land van herkomst') (RvV 15 februari 2017, nr. 182.287; RvV 21 februari 2017, nr. 182.559; RvV 24 februari 2017, nr. 182.881; RvV 24 februari 2017, nr. 182.898; RvV 6 maart 2017, nr. 183.360). Dat verzoeker haar Nederlandse verblijfstitel daarbij verloren is (n.a.v. de echtscheiding) mag ook niet ter zake doen, daar het Hof van Justitie stelt dat het vereisen van een voorafgaand wettelijk verblijf van het derdelands familielid in een andere lidstaat in strijd is met de Richtlijn 2004/38 (HvJ (GK) 25 juli 2018, nr. C-127/08, Metock, §53-54; Europese Commissie, Verslag van 10 december 2008 Commissie aan Europees Parlement en Raad over de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2008, COM(2008) 840 definitief, 4.).

Tot slot stelt verwerende partij, met betrekking tot deze geldverzendingen, dat er niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen was en dus dat deze gelden bedoeld waren om in zijn levensonderhoud te voorzien. Quod non (zie infra)!

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Verwerende partij dient haar eigen opsomming bij de hand te nemen en vast te stellen dat het gaat om maar liefst 31 + 20 geldverzendingen gedurende een periode van bijna 6 jaar voorafgaand aan de gezinshereniging. (Stuk 3)

Verwerende partij liet zelfs na de recentere geldverzendingen op te sommen, laat staan te bespreken!

6.

Verzoeker wenst in deze zin te nog verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzekeringen en het attest van onvermogen (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, zoals hieronder verder zal blijken.

7.

Verzoeker toonde tevens zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legde hij de volgende stukken voor:

- *Attest van het Surinaams kadaster (GLIS) d.d. 29.11.2023;*

Dit attest toont aan dat verzoeker géén onroerende goederen bezit in Suriname. Zoals eerder werd gesteld, werd verzoeker grotendeels onderhouden door zijn moeder. In zijn vorige bijlage 20 werd dit attest ook niet aanvaard omdat het volgens verwerende partij geen bewijs van onvermogen zou aantonen, quod non! Dit attest toont ontegensprekelijk aan dat verzoeker géén bezittingen had in herkomstland en hieruit kan worden afgeleid dat hij weldegelijk onvermogen was.

- *Verklaring vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 21.06.2023;*

Dit attesteert nogmaals dat verzoeker in 2023 géén zuiver inkomen genoot. Verder klopt het inderdaad dat verzoeker in herkomstland economisch actief was. Echter was dit immers onvoldoende om slechts met deze inkomsten rond te komen. Om die reden werd hij eveneens financieel ondersteund door zijn moeder en zelfs zijn grootmoeder, die ondertussen is overleden. Daarnaast dient tevens beklemtoond te worden dat de gemiddelde inkomsten in Suriname ruimschoots lager zitten waardoor weldegelijk bewezen wordt dat verzoeker alle financiële hulp kon gebruiken. De maandelijkse kosten voor één persoon zonder huur, bedraagt op gemiddelde basis 659,70 EUR.

- *Geldverzekeringen uitgaande van de referentiepersoon (zie infra); (Stuk 3)*
- *Geldverzekeringen vaanwege C. (...) F. (...);*
- *Bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (loonfiches);*
- *Bewijs van geen financiële steun vanwege het OCMW Dessel;*
- *Bewijzen van pakketverzekeringen op naam van de referentiepersoon.*

Verzoeker heeft wel degelijk zijn onvermogen in herkomstland op afdoende wijze aangetoond, nl. dat hij geen roerende/onroerende goederen bezit, en dus weldegelijk was aangewezen op de maandelijks gelden uitgaande van de referentiepersoon.

Verwerende partij bekijkt duidelijk attest per attest... en bekijkt het geheel aan documenten niet in hun geheel.

Verzoeker heeft aldus op alle vlakken zijn onvermogen aangetoond. Dit blijkt zéér duidelijk uit de voorgelegde stukken. De bewijslast ligt bij hem in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

In casu nog meer of andere attesten gaan verwachten van verzoeker, is iets onmogelijks verwachten van hem.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers

afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoeker dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer op personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, §40)."

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

"Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

[...]

De verwerende partij stipt aan dat het niet bezitten van onroerende goederen op zich geen teken van onvermogen is. [...] Ze vervolgt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft.

[...]

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van de verzoekende partij onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogen aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt."

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een financiële afhankelijkheid aangetoond ten opzichte van de referentiepersoon, aan de hand van de bovenstaande documenten waaronder de geldverzendingen (en pakketverzendingen).

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst over onvoldoende inkomsten beschikte om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien, is het duidelijk dat verzoeker wel degelijk op deze financiële steun was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van (het gezin van) de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst.

Tevens vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde uw Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725). Uw Raad oordeelde in dit arrest dat de verzoeker al de inspanning leverde om aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten moest betalen in 2016 (net zoals verzoeker dit in casu aantoonde). Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonde.

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoonde. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Gelet op de regelmatige geldverzendingen is er aldus voldoende aangetoond dat verzoeker gesteund werd door zijn moeder om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Het feit dat verzoeker ook nog eens aantoonde met alle middelen van recht dat hij onvermogen was, is in deze bijkomstig, doch evenwel een extra bewijs van zijn nood aan financiële hulp.

Verzoeker heeft op afdoende wijze zijn onvermogen aangetoond aan de hand van de besproken attesten. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over onvoldoende inkomsten, noch over geen enkel onroerend goed beschikte én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste waren van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden loonfiches voorgelegd.

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoeker ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “*midde*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van het vertrouwensbeginsel, hij zet niet uiteen op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend omdat niet is aangetoond dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch *afdoende* aangetoond onvermogen te zijn, noch *afdoende* bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verweerder bespreekt één voor één de voorgelegde bewijsstukken en motiveert uitdrukkelijk waarom deze stukken het ‘ten laste zijn’ niet aantonen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de voormelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor de tweede keer een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, in functie van zijn Nederlandse moeder. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie waarvan hij het verblijfsrecht vraagt.

Voor wat betreft het begrip 'ten laste', kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt tenslotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun "voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst" (pt. 24).

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Het 'ten laste zijn' in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoeker aantoont dat hij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

In casu oordeelt verweerder dat de geldverzendingen die de referentiepersoon aan verzoeker heeft overgemaakt in Suriname de vereiste afhankelijkheid niet aantonen, nu blijkt dat verzoeker in Suriname tewerkgesteld was. Hij motiveert als volgt:

"- bewijzen geldstortingen vanwege referentiepersoon naar betrokkene dd. 19.01.2016, 22.02.2016, 26.03.2016, 20.04.2016, 30.05.2016, 23.06.2016, 20.07.2016, 10.08.2016, 26.09.2016, 21.10.2016, 30.11.2016, 17.12.2016, 30.01.2017, 16.02.2017, 20.03.2017, 19.04.2017, 30.05.2017, 17.06.2017, 30.07.2017, 26.08.2017, 15.09.2017, 25.10.2017, 22.11.2017, 19.12.2017, 30.03.2018, 21.04.2018, 27.05.2018, 24.08.2018, 22.09.2018, 20.01.2019, 22.02.2019 en 27.05.2019: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen bovenal onvoldoende recent, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

- bewijzen pakketverzendingen dd. 06.06.2017, 30.10.2017 en 10.09.2018 vanwege referentiepersoon aan betrokkene

[...]

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in Suriname voor zijn vertrek. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 22.08.2023 toonde betrokkene tegenover de Nederlandse autoriteiten aan dat hij wel degelijk economisch actief was (als administratief, technisch en dienstpersoneel bij Flora slagerij), en dat hij in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen kon beschikken. Hij kan bezwaarlijk in augustus 2023 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen in september 2023.

Er werden weliswaar geldstortingen en drie pakketverzendingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. Echter, niet alleen zijn deze in eerste instantie onvoldoende recent, ook blijkt dat betrokkene onmiddellijk voorafgaand zijn vertrek uit Suriname wel degelijk beschikte over bestaansmiddelen (uit arbeid). De vaststelling dat betrokkene in de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Suriname geen financiële, dan wel materiële steun, ontving, toont redelijkerwijze aan dat hij wel degelijk in zijn persoonlijk levensonderhoud kon voorzien.”

Verweerder voegt hier ook nog het volgende aan toe: *“Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 20.12.2023 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was/is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is”.*

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoeker inderdaad in Suriname, voorafgaand aan zijn komst naar België, tewerkgesteld was. Verzoeker betwist dit niet. Hij betoogt dat zijn inkomen uit deze tewerkstelling echter onvoldoende was om rond te komen in Suriname, reden waarom hij financieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Verzoeker wijst er nog op dat de maandelijkse kosten voor één persoon zonder huur in Suriname gemiddeld 659,70 euro bedragen.

De Raad treedt verweerder bij waar deze beslist dat het gegeven dat verzoeker zelf in zijn land van herkomst tewerkgesteld was, niet te verenigen valt met het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon. Immers bestaat het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon erin dat verzoeker moet aantonen dat hij materieel en/of financieel wordt ondersteund door de referentiepersoon omdat hij zelf – gelet op zijn economische en sociale toestand – niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Aldus moet de financiële en materiële steun van de referentiepersoon voor verzoeker noodzakelijk zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het wezen herhaald dat van het ‘ten laste zijn’ geen sprake is wanneer de steun van de referentiepersoon slechts een louter financiële bonus op de eigen middelen van de aanvrager betreft.

In casu betwist verzoeker niet dat hij in zijn land van herkomst, vlak voorafgaand aan zijn komst naar België, wel degelijk eigen financiële middelen uit tewerkstelling genereerde. Er mag dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij aantoont dat hij met deze eigen financiële middelen niet in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien en dat hij daadwerkelijk nood had aan de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om rond te komen. Zulks bewijs wordt niet voorgelegd. Verweerder moet dan ook worden gevolgd waar hij vaststelt dat de geld- en pakketverzendingen niet als bewijs van ‘ten laste’ van de referentiepersoon kunnen worden aanvaard aangezien verzoeker onmiddellijk voorafgaand aan zijn vertrek uit Suriname wel degelijk beschikte over bestaansmiddelen uit arbeid en daarmee in zijn persoonlijk levensonderhoud kon voorzien. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Verzoeker merkt verder op dat hij bij zijn verblijfsaanvraag ook geldverzendingsbewijzen via MoneyGram heeft voorgelegd die betrekking hebben op de periode januari tot oktober 2023. Volgens verzoeker kan verweerder niet zonder meer motiveren dat de voorgelegde geldverzendingsbewijzen niet recent genoeg zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat hij met deze geldverzendingsbewijzen uit 2023 rekening heeft gehouden. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij opmerkt dat verweerder blijkens de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de geldverzendingsbewijzen die dateren uit 2023 aangezien deze niet worden opgesomd, noch besproken. Echter moet worden vastgesteld dat deze kritiek geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing, nu niet blijkt welk belang verzoeker hierbij kan laten gelden. Er kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking waaruit is gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst en dus niet is bewezen dat verzoeker aangewezen was op de materiële/financiële hulp van de referentiepersoon om in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. De kritiek van verzoeker dat verweerder met de geldverzendingsbewijzen via MoneyGram geen rekening heeft gehouden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Bovenvermeld motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verwijzing van verzoeker naar de overige 31 geldverzendingsbewijzen en het feit dat de bewijzen van financiële hulp door verweerder op zich niet worden betwist, is evenmin dienstig. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat waar verzoeker verwijst naar *“de (relationele) historiek in dit dossier”*, hij niet uiteen zet op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn voor het nemen van de bestreden beslissing.

Vervolgens voert verzoeker aan dat Nederland in deze ook als land van herkomst kan worden gezien. Immers kwam hij *“in april 2023”* het Schengengrondgebied binnen via Nederland, waar hij ook financieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Hij betwist dat hij in Nederland economisch actief was. Hij stelt dat hij slechts 5 maanden heeft gewerkt op interim basis en er dus geen vaste job had.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2023 een visumaanvraag heeft ingediend voor een visum kort verblijf. Het visum werd hem door de Nederlandse autoriteiten op 28 augustus 2023 toegekend. In de bijlage 20 van 26 februari 2024 wordt gemotiveerd dat verzoeker “*op 13.09.2023 de Schengenzone binnen [kwam]*”. Dit stemt overeen met de Nederlandse inreisstempel in zijn paspoort, hetgeen zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij al in april 2023 het Nederlandse grondgebied binnenkwam. Aangezien verzoeker reeds op 27 september 2023 zijn eerste aanvraag gezinshereniging indiende in België, kan hij niet ernstig voorhouden dat hij 5 maanden interim arbeid zou hebben verricht in Nederland, voorafgaand aan zijn komst naar België.

In de hypothese dat Nederland in casu alsnog als land van herkomst moet worden beschouwd, merkt de Raad het volgende op. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker in Suriname zelf tewerkgesteld was waardoor hij een inkomen uit arbeid vergaarde. Daarnaast stelt verweerder echter ook vast dat verzoeker sinds 20 december 2023 quasi ononderbroken tewerkgesteld is in België. Om gezinshereniging te kunnen genieten, moet verzoeker ten laste zijn van de referentiepersoon tot op het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht, quod non in casu.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen – ook na zijn komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “*die te hunnen laste zijn*”, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in het kader van een aanvraag van een descendent van een Unieburger oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager in België aantoont dat deze niet ten laste is van de Unieburger. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

Zelfs al zou Nederland dus als land van herkomst moeten worden beschouwd, blijft de vaststelling dat verzoeker zelf sinds zijn aankomst in België quasi ononderbroken tewerkgesteld is, overeind. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is aangetoond dat verzoeker ook daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon in België, tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verwijzing van verzoeker naar de attesten van het Surinaamse kadaster, de verklaring van de Surinaamse belastingdienst, de geldverzekeringen vanwege een derde, het bewijs van inkomsten van de referentiepersoon, het bewijs van geen financiële steun vanwege het OCMW en de pakketverzendingen is dan ook niet dienstig. Hiermee wordt immers geen afbreuk gedaan aan bovenvermeld motief.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het afleveren van een bewijs van onvermogen slechts bijzaak is, merkt de Raad nog het volgende op. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, en dit tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogen. Het betoog van verzoeker dat het afleveren van een bewijs van onvermogen slechts bijzaak is, neemt niet weg dat het in casu niet kennelijk onredelijk, noch onwettig is te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’, zoals voorzien in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat hij zowel in Suriname als in België tewerkgesteld was/is.

Uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan tenslotte niet worden afgeleid dat een document dat als bewijs van het ‘ten laste zijn’ wordt voorgelegd, doch niet wordt aanvaard bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld in geval het gecombineerd wordt met andere documenten die zelf ook niet aanvaardbaar zijn. Noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift preciseert verzoeker waarom de voorgelegde bewijsdocumenten samen genomen alsnog zouden aantonen dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN